

Emoció i contenció

Amanide Beyer dirigeix amb subtilitat: agafa aire, els músics la miren i comença el diàleg

Amandine Beyer. Foto: Óscar Vázquez

¿No heu de tocar sempre de la mateixa manera?. Ho demanava fa més de tres-cents anys el músic italià Nicola Matteis i, avui, ho recorda el programa que agafa just a l'entrada del CaixaForum. El grup Gli Incogniti interpretarà peces seves i també d'en Henry Purcell (<http://agenda.obrasocial.lacaixa.es/ca/-/gli-incogniti-amandine-beyer>) . Per fer-ho, a l'escenari comptaran amb uns instruments que costen de veure: des d'una viola de gamba i un clavicèmbal, fins a una tiorba i una guitarra barroca.

De violins, n'hi ha dos: un el toca Alba Roca i l'altre, Amanide Beyer. És ella també qui dirigeix, però ho fa des de la subtilitat: agafa aire, els músics la miren i comencen el diàleg. Una conversa mesurada, on l'emoció es transmet des de la contenció. Com si fos un estira-i-arronsa, on les cartes es van ensenyant a poc a poc. Matisant a través del ritme i de la melodia. Escrivint interrogants, punts i comes amb petits silencis. Perquè la música respiri i nosaltres respirem amb ells.

Al meu costat, hi ha una noia que recolza a les cames un estoig on guarda una viola. Tot d'una

veig que mou les mans. Amb una batuta invisible, tanca els ulls i porta el compàs. Condueix el so sense que ells ho sàpiguen. Ara amb un gest brusc i ara amb un de delicat. Però el tempo el compartim tots: tant el públic que va movent el cap, com els músics que balancegen el cos. Dosificant la força per diferenciar el que se'ls atribueix: la passió i la sensualitat. I per dur-nos, amb la fidelitat sonora dels instruments, a l'Anglaterra del barroc: el lloc on Nicola Matteis va fer cap creuant Alemanya a peu.

El que aleshores ell no sabia és que se l'acabaria recordant com el prodigiós que feia parlar el violí. Ni que la veu d'aquelles cordes seria interpretada avui per aquest conjunt que obre les portes del passat. El nom amb què es presenten ja ho diu tot, ja que rep homenatge a l'Accademia degli Incogniti de Venècia: una colla d'artistes que al segle XVII també apostaven per l'estímul de descobrir.

S'acaba el concert. La noia del meu costat guarda la batuta a la butxaca, agafa la viola i se'n va. Deso el programa. Hi ha tantes maneres de tocar com d'escoltar.